

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 66. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344638416/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

ler sig en Cigaret af sin egen Tobak, for saa vidt han kan finde Album dertil.

Ingen jordisk Pragt eller Hygge fordærver Simpelheden i Malaquins Arbejdsrum. Det er mørkt og snævert som en Skolediscipels Tagkammer eller som det Hummer af et Kontor, en Bogtrykker eller en Papirhandler og Forlægger kan have ved Siden af sit Pakloft. Paa Bordet en uordenlig Dynge Bøger og Skrivebehov, i to høje, smalle Reoler flængede Bøger hulter til bulter. Ilden er gaaet ud i Ovnene, og Værelset vilde med dets nuværende Temperatur omtrent egne sig for en stor Forfatter, der foragtet af Tiden sidder med kolde Fodder og skriver Bøger for Evigheden.

Elskværdig opfordrende henvender Malaquin sig til os danske:

»Men tal . . . De er jo kommen, fordi De har noget at sige os.»

»Vi beder om Forladelse. Vi har ikke opsøgt Dem for at plage Dem med Tale, men for at faa Kundskab om Deres Meninger og Tanker.»

»Aa, de Herrer er altfor beskedne! De har sagt mig, at Folk i København beskæftiger sig meget med *den* franske Literatur, vi selv sætter mest Pris paa. Ogsaa med Baudelaire?»

»Nogle af vore unge Skribenter har skrevet om Baudelaire og oversat Stykker af ham baade paa Vers og paa Prosa.»

»Aa, men det er meget interessant,« udbryder Franskmandene i Kor.

»De ved vel,« vedbliver Malaquin, »at vi her i Paris for Tiden er stærkt imponerede af Henrik Ibsen og venter os meget af Skandinaverne, August Strindberg f. Ex. Det er altid Kvindeskikkelserne, som river os med i den nordiske Literatur. De staar himmelhøjt over vore smaa, franske Dukker.»

»Mener De virkelig? Og vi, som troede, at man først ved Seinen – i Mussets, Balzacs og Stendhals Fædreland fandt den sande Kvinde – Mandens jævnbyrdige i Aand og alle Ting!»

»Aa, tværtimod,« siger Franskmandene. »Nej, det vilde være interessant at studere Deres nordiske Sæder. Men en Franskmand vilde ikke kunne forstaa den Frihed, man giver de unge Piger.»

Vor Samtale bekræfter den Sætning, at man altid finder Næstens Kvinde skønnere end sin egen.

Og Samtalen skifter fra den nordiske Literatur og Kvinderne til den unge franske, drejer sig en Stund om den talentfulde Prosaforfatter og Symbolist, *Remy de Gourmont*, der paa alle sine Modtagelsesda-

ge viser sig for sine Besogere i et klosteragtigt Rum og iført en Munkekutte Er det atter Utilfredsheden med Hjemmets Kvinder – som har fremkaldt denne Askese? – Saa taler vi om Musik. Komponisten priser i nogen Tid Wagner, og fra Musiken kommer han til at tale om Vellugt og Røgelse. Han fortæller tilfældig om sig selv, at han altid brænder Røgelse i sin Kamin, hvortil Malaquin svarer ved at pege paa sine Reoler og sit fattige Rum, at for ham er Vellugt og ydre Hygge til Besvær, naar han skal arbejde.

Inden vi gaar ud ad Døren, ser jeg mig endnu tilbage, og jeg kan ikke tænke mig noget bedre Ly for den »hellige Bohèmes« Raadslagninger. Ungdommen, »den hellige Bohème«, som til Tidernes Ende vil føle en anarkistisk Lyst til at afsætte alle kronede Poeter, alle anerkendte Smagsdommere, opbrænde de dejlige Musæer, de herlige Biblioteker med de gamles underfulde Værker – og selv at bygge et nyt Bog-Babylon og et nyt Louvre, hvor der skal være Plads til alle de unge og de oprigtige af Hjertet, og hvor man skal slippe for at beundre de gamle, som er blevene dumme med Aarene. Amen! Det er kun symbolsk.

IV.

(Fortsættelse Onsdag Morgen – i Bedrovelse)

Vi gaar nedenunder i Kafé Gutenberg. Og der sidder vi den lange Eftermiddag og taler sammen, unge Franskmænd og danske Ærlige Hjærter, lystige Ord. Men der er én af os, som bestandig er adspredt og faamælt, én, som har ladet sine Tanker blive bag sig paa et eller andet Gadehjørne og nu ikke kan faa dem hentet hjem igen . . .

Fremmede, hvis du ude fra *Temes* tager med Omnibus til Madeleinekirken og derfra til Fods gennemiler de store Bulevarde, da kommer du i Nærheden af *Carnaval de Venise* forst til en lille Butik paa din venstre Haand. Der ser du, hvis du har bedre Held, end jeg havde den Dag, min elskede – hendes Hænder er hvide, hendes Fødder er smaa, hendes Øjne er store og mørke, som blide Duer – Naar hun spaserer, hyllet i sit sorte, lange Pariserinde-Slor, der naar hende to Gange om Halsen og Hagen og endda flagrer lystigt frem over venstre Skulder, ligner hun i sin dunkle Formumethed en sort Due; men det er dog Sylvia Delaplanche, det samme nittenaarige